

आत्मनेपदम् । किमर्थम् अभिष्टये अभिमतलाभाय पृषोदरादित्वादिलोपः ह्यदा-
तये ह्यविषो दानाय च । स नरः इत्या अनेन हेतुना सेवनत्रयेण शशमे शाम्य-
ति यमनियमशमदमादियुक्तो भवतीत्यर्थः । कीदृक् सः देवतातये देवस्य कर्म दे-
वतातिः तस्मै यज्ञाय ऋधक् ऋधोतीति ऋधक् समृद्धिमान् यज्ञसम्पत्तिक्षमधनाढ्यः
सन् शान्तो भवतीत्यर्थः । बट् अत् सत्रा इत्येति [निघ० ३. १०.] निपातः सत्य-
वचनो वा सत्यं शाम्यति । एवाभ्यासलोपाभाव आर्षः शशमेऽत्र ॥ ८७ ॥

आयातमुपभूषतं मध्वः पिबतमश्विना ।

दुग्धं पयो वृषणा जेन्यावसू मा नो मर्धिष्टमागतम् ॥ ८८ ॥

वसिष्ठदृष्टाश्विदेवत्या । हे अश्विना अश्विनौ युवामायातं यज्ञं प्रत्यागहतम्
आगत्य च उपभूषतमलंकुरुतं यज्ञम् । मध्वः मधुरं सोमं पिबतम् कर्मणि षष्ठी
नुमभावश्छान्दसः । किं च हे वृषणा वृषणौ वर्षकौ यज्ञफलस्य सेतारौ हे जे-
न्यावसू जेन्यं जेतव्यं जितं वा आ समन्तात् वसु धनं याभ्यां तौ जेन्यावसू वशी-
कृतधनौ तादृशौ युवां पयः वृध्युदकम् दुग्धमत्तरिक्षात्प्रक्षारयतम् दुहेर्लोणमध्य-
मद्विवचनं (59.) दुग्धमिति । किं च नोऽस्मान्मा मर्धिष्टं मा हिंस्तम् मृधिर्हि-
सार्थः लुङ् । किं बद्धना युवामागतमागतम् आदरार्थं पुनर्वचनम् ॥ ८८ ॥

प्रेतु ब्रह्मणस्पतिः प्र देव्येतु सूनृता ।

अहं वीरं नर्यं पङ्क्तिराधसं देवा यज्ञं नयन्तु नः ॥ ८९ ॥

काण्वदृष्टा वैश्वदेवी । ब्रह्मणो वेदस्य पतिः हिरण्यगर्भः नोऽस्माकं यज्ञमह
यज्ञाभिमुखं प्रेतु प्रकर्षणागस्तु ब्रह्मणस्पतिः ब्रह्मणः पाता पालयिता वेति
[निरु० १०. १२.] यास्कः । तथा देवी देवतात्मा सूनृता प्रियसत्यस्वतृपा तस्यैव
वाक् त्रयीतृपा यज्ञं प्रेतु । किं च देवा यष्टव्या नोऽस्मान्यज्ञं नयन्तु प्रापयन्तु यज्ञं
कारयन्त्वित्यर्थः । कीदृशं यज्ञं वीरं विशेषेणोरयति वीरस्तम् शत्रूणां विशेषोन्मू-
लयितारम् वीरो वीरयत्यमित्रानिति [निरु० १. ७.] यास्कः । नर्यं नृभ्यो मनुष्ये-
भ्यो हितम् उगवादिभ्य इति [पा० ५. १. २.] यत् । पङ्क्तिराधसम् इन्द्रस्य पुरोडाशः
ह्येर्धाणाः पूजः कर्मभः सरस्वत्यै दधि मित्रावरुणयोः पयस्या एषा ह्यविःपङ्क्तिः